

Κι' ἐγὼ τὸ ἔρημο κρασί καιμμά φορά σάν πίνω,  
τότε κι' ἐγὼ φαντάζομαι μεγάλη τὴν πατρίδα,  
καὶ βλέπω τὸν διάδοχο τοῦ θρόνου Κωνσταντῖνο  
νὰ πετσοκόβη τὴν Τουρκιά μὲ κοφτερὴ λεπίδα.  
"Ἄλλο καλὸ ἀπ' τὸ κρασί γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς δὲν μένει,  
καὶ βλέπομε τὴ δόξα μας μονάχα μεθυσμένοι.

"Εἰ τὸ λοιπὸν γιὰ κέρνα μας καὶ μία, ταβερνιάρη,  
ξεβούλωσε ὀγρήγορα τοῦ βαρελιοῦ τὴν τρύπα·  
καθένας τὸ κεφάλι του ἄς χύσῃ 'στὸ πιθάρι  
ἄς πιδοῦμε τὸν περιδρομὲ καὶ ἄς γεννοῦμε σκνίπα.  
Καὶ μεθυσμένοι ὅλοι μας 'στὸν βασιλεῖα νὰ πάμε,  
κι' ἴσως φτηνὰ τοῦλάχιστον ἀφήσῃ νὰ μεθάμε.



ΓΙΑΝΝΗΣ, ΠΑΝΑΓΗΣ

Γ. Δόξα ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ, πού τὸ μάτι μας θὰ 'δῇ  
μὲς 'στὴ φυλακὴ κλεισμένο κι' ἐνὸς ἀρχοντος παιδί.  
Π. Δόξα ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ, πού καὶ τούτῃ τὴ φορά  
δὲν μᾶς 'στράβωσαν τὰ μάτια οἱ τρανοὶ μὲ τὸν παρᾶ.  
Γ. Μπράβο εἰς τοὺς δικαστὰς μας! τοὺς ἀξίζει καὶ στεφάνι.  
Π. Καὶ στεφάνι ἀπ' τὰ πρῶτα, ἀδελφέ μου Μαστρογιάννη...  
Γ. Μὰ τί τράκο ἦσαν τοῦτο γιὰ τὴ ράχη τοῦ Σκουζέ!  
Π. Καὶ ἡ γάταις καὶ οἱ σκύλοι τὸν ἐπῆραν 'στὸ μεζέ.  
Γ. Ἐπρεπε νὰ τὸν κτυπήσῃ, δυνατώτερα ὁ νόμος.  
Π. Τί θὰ πάθῃ σάν τ' ἀκούσῃ κι' ὁ μπαμπᾶς ὁ γαλαντόμος!  
Γ. Πέντε κι' εἴκοσι χιλιάδες τρίγκι τράγκα θὰ πληρώσῃ.  
Π. Ἀπὸ τὴν πολλή του φοῦρκα εἰμπορεῖ νὰ τὸν σκοτώσῃ.  
Γ. Βρὲ καλὰ νὰ τὰ παθαίνουν... τί ἐνόμισαν ἀλήθεια;  
πὼς τιμὴ καὶ ὄλα εἶναι εἰς τὸν κόσμον παραμύθια;  
Π. Ἔτσι εἶναι, Μπαρμπαγιάννη, μερικοὶ ἀπ' τοὺς τρανοὺς!  
ἄδεια εἶναι, ἡ καρδιά τους, ἄδελος εἶναι καὶ ὁ νοῦς.  
Τίποτε δὲν νοιώθουν μέσα, καὶ θαρροῦν πὼς κι' ἡ τιμὴ  
εἶναι τίποτε, ἀέρας, καὶ πουλεζέται σάν ψωμί,  
Ἔχεις ὠμορφο κορίτσι; κλεισ' το μὲς 'στὰ σκοτεινά·  
μὴν τ' ἀφήνῃς γιὰ καλὸ σου νὰ πηγαίνῃ πουθενά·  
μὴν τ' ἀφήνῃς νὰ φωνάζῃ, νὰ 'μιλά, νὰ τραγουδῇ,  
μὴν τ' ἀφήνῃς οὔτε τᾶστρο οὔτε ὁ ἥλιος νὰ τὸ 'δῇ,  
μήπως ἀρχωντας κανένας σου τὸ πάρῃ μυρωδιὰ  
καὶ ντροπιάζῃ τὴν τιμὴ σου καὶ σὲ σφάζῃ 'στὴν καρδιά.  
Μὴ γιὰ γράμματα τὸ στέλῃς σὲ δασκάλων μακελειὰ,  
μὴν ἀφίνῃς κι' ὁ ἀέρας νὰ τοῦ παίξῃ τὰ μαλλιά.

Εἶναι πόρνος κι' ὁ ἀέρας... συμφορὰ 'στῆς παρθενιάς!  
μὲ μεσίτραις τῆς τιμῆς μας πλημμυροῦν κι' ἡ γειτονιάς.  
Ἔχε τέσσερα τὰ μάτια κι' ὄλο κύτταζε καλὰ  
καθεμιά μὲ τὸ τσεμπέρι, πού τῆς κόρης σου 'μιλᾷ.  
Ποιὸς τὸ ξέρει ἂν δὲν εἶναι προξενήτρα κανενός,  
ποιὸς τὸ ξέρει ἂν κανένας δὲν τὴν 'πλήρωσε τρανός!  
Ἔχε τέσσερα τὰ μάτια, γιὰτὶ φθάνει μὲ σιγμὴ  
νὰ κυλίσουν μὲς 'στὴ λάσπη τοῦ σπητιοῦ σου τὴν τιμὴ,  
κι' ὕστερα νὰ 'στὴν πληρώσουν μὲ καιπόσα μετρητά...  
Ἄλα τοῦτα πού σου λέγω μὴν τὰ πέρνης χωρατὰ.  
Γ. Ὅχι δὲ καὶ σὺ, καυμένε... τὸ παράκαμες θαρρῶ...  
Ἐβρίσκεται τιμὴ ἀκόμη καὶ σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ,  
δὲν σου λέγω, ἀτιμία βασιλεύει δυνατὴ,  
ἀλλὰ βλέπεις κάπου κάπου καὶ ὀλίγη ἀρετὴ.  
Μὴ θαρρῆς καὶ σὺ πὼς ὅλοι προσκυνοῦνε τὰ λεφτά...  
Π. Ἔχε τέσσερα τὰ μάτια...

Γ. Ἔλα, ἀφηστα αὐτά,  
καὶ ἄς 'ποῦμε τίποτ' ἄλλο...

Π. Τί νὰ 'ποῦμε, Μαστρογιάννη;

Γ. Δὲν μοῦ λές, τοῦ βασιλεῖα μας ἡ κουδέντα πὼς σ' ἐφάνη;

Π. Ποιὰ κουδέντα;

Γ. Τέτοιο νέο δὲν σου κτύπησε 'στ' αὐτὶ;

Λένε κάμποσοι πὼς εἶπε 'στῶν Πατρῶν τὸ βουλευτὴ,  
πὼς ἂν μέσα 'στὴ βουλή μας ἦταν ὄλ' οἱ βουλευταί,  
νέους φόρους ὁ Τρικούπης δὲν θὰ ἔβαζε ποτέ.

Καὶ γιὰ νὰ 'μιλήσῃ ἔτσι, τοῦτο βέβαια θὰ 'πῃ  
πὼς δὲν θέλει τὸν Τρικούπη...

Π. Γιὰ φαντάσου τί ντροπή!

Ἄλλοι ὁμως πάλι λένε πὼς δὲν εἶπε τέτοια λόγια.

Γ. Ἐγὼ λέω πὼς τὰ εἶπε...

Π. Μὴν τὰ δένῃς κομπολόγια.

Γ. Σὺ τί λές; πὼς δὲν τὰ εἶπε;

Π. Μήπως ἤμουνα 'μπροστά του;

Ἄν τὰ εἶπε νὰ μᾶς ζήσῃ, κι' ἂν δὲν τᾶπε, πάλι γελά του.

Γ. Πάμε τώρα νὰ σοῦ δώσω ἕνα φρέσκο ρετσίνατο,

Π. Ἄιντε πάμε, Μαστρογιάννη, γιὰ νὰ πᾶν κι' ἡ πίκραις κάτω.

## ΣΠΟΥΔΑΙΑ

'Στὸ πρῶτο φύλλο τοῦ Ρωμηοῦ ἀπ' τὴν πολλή μας βία,  
'ξεχάσαμε καὶ νούμερο καὶ ἡμερομηνία.  
'Ἄλλὰ ἡ εὐγενεῖα σας θὰ νὰ μᾶς συγχωρήσῃ...  
αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε καὶ μέσα 'στὸ Παρσί.

Μοῦ ἐπαραπονέθηκαν καὶ ἀγνωστοὶ καὶ φίλοι,  
ὅτι δὲν εἶχα μπόλικη 'στὸ πρῶτο φύλλο ὕλη.  
'Ἐχουνε δίκην βέβαια, καὶ τοὺς ζητῶ συγγνώμη,  
ἀλλὰ γιὰ στίχους μηχανὴ δὲν ἔδρεθη ἀκόμη.